ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος Βάκων ἔχει γράψει φρονιμότατες καὶ λογικώτατες σκέψεις γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῆς συζύγου καὶ τοῦ γάμου.

Τὴ λαϊκὴ παροιμία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία καθένας ποὺ θέλει νὰ παντρευτῆ πρέπει νὰ ἐπαφίεται στὴ Θεία Πρόνοια, ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος δὲν τὴν παραδέχεται ὡς λογική.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ Βάκων ἐπιμένει ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς συζύγου πρέπει νὰ γίνεται κατόπιν σοβαρᾶς σκέψεως.

«*Βεβαίως*, λέει, *πρέπει κανεὶς νὰ ἐπικαλεῖται καὶ τὴ συνδρομὴ τῆς Θείας Προνοίας, προκειμένου γιὰ μιὰ τόσο σπουδαία ἀπόφασι. Δὲν πρέπει ὅμως καὶ μὲ κλειστὰ μάτια νὰ ἐκλέγη κανεὶς τὴ γυναῖκα του, γιατί, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀργότερα θὰ μετανοήση πικρῶς γι' αὐτό...*

» *Μὴν παντρεύεστε κυρίως ἀνεξέλεγκτα μιὰ ὡραία γυναῖκα. Ἡ καλλονὴ τῆς συζύγου δὲν ἀποτελεῖ καμμιὰ ἐγγύησι εὐτυχίας. Γι' αὐτὸ οἱ γάμοι ποὺ στηρίζονται σὲ κεραυνοβόλο καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, καταλήγουν σὲ ἀπογοήτευσι καὶ πικρία.*

» *Μιὰ γυναῖκα σχεδὸν ἄσχημη ἢ μετρίως ὡραία, δὲν ἔχει καμμιὰ πεποίθησι στὰ ἀμφίβολα θέλγητρά της καὶ συνεπῶς δὲν συγκινεῖται καὶ πολὺ μὲ τοὺς ἐπαίνους. Ἐνῶ μιὰ ὡραία γυναῖκα, ἐπειδὴ ἀπὸ μικρὴ ἔχει συνηθίσει ν' ἀκούη ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ λατρείας, εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ὑπομείνη τὸν ἀσφυκτικὸ κύκλο τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπιζητήση τοὺς εὐρεῖς ὁρίζοντας τῆς κοσμοπολιτικῆς ζωῆς, ὅπου τὸ ἄστρο τῆς ὠμορφιᾶς της μπορεῖ νὰ μεσουρανήση, κι' ἔτσι θὰ ἀνήκη πιὸ πολὺ στοὺς ἄλλους, παρὰ στὸν σύζυγό της.*

» *Ἐπίσης πρέπει κανεὶς νὰ δυσπιστῆ καὶ στὴν πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα. Διαλέξτε καλύτερα γιὰ γυναῖκα σας ἕνα κορίτσι μετρίας διανοητικότητος. Ποτὲ μὴν παντρεύεστε γυναῖκα ὑπερόχου διανοίας. Γιατὶ ἡ ἐξαιρετικὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξις, μονάχα τὸν θαυμασμὸ μπορεῖ νὰ προκαλέση, ποτὲ ὅμως τὸ ἔρωτα.*

» *Προφυλαχθῆτε ἀκόμα ἀπὸ τὸ νὰ παντρευτῆτε γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει ἰδέες περὶ χειραφετήσεως καὶ ἰσότητος τῶν δύο φύλων. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὑπακούοντας στὴν πεποίθησί της ὅτι μπορεῖ νὰ ζήση μὲ τὴ δύναμί της καὶ νὰ ἀντεπεξέλθη στὶς βιωτικὲς ἀνάγκες μόνη της, διαπνέεται ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἕνα ὡραῖο πρωῒ ἐγκαταλείπει τὴ συζυγικὴ στέγη...*

» *Μὴ θέλετε γενικῶς ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρετε νὰ εἶνε βασίλισσα τῆς καλλονῆς ἢ φαινόμενον εὐφυΐας. Προσέξτε κυρίως νὰ εἶνε σεμνὴ καὶ ἀξιαγάπητη. Δὲν πρέπει δὲ νὰ τὴν ἀγαπήσετε μονάχα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν τιμήσετε καὶ νὰ τὴ σεβασθῆτε.*

» *Καὶ προπαντὸς μὴ ζητᾶτε γυναῖκα χωρὶς ἐλαττώματα. Δὲν θὰ τὴ βρῆτε!*»...

Τί ἀπαντοῦν σ' αὐτὰ ἡ ἀναγνώστριές μας;

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

(Τῆς ΛΕ·Ι·ΛΑ-ΧΑΝΟΥΜ)

Οἱ Εὐρωπαῖοι ποιηταὶ μᾶς παρουσίασαν τὴν Τουρκάλα καὶ εἰδικὰ τὴ γυναῖκα τῶν χαρεμιῶν, μὲ χρώματα τόσο φανταστικὰ κι' ἀνύπαρκτα, ὥστε πολὺ θ' ἀποροῦσε ἐκεῖνος ὅταν θὰ γνώριζε τὴ γυναῖκα αὐτὴ στὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ θὰ τὴν εἶχε γνωρίσει πρῶτα στὰ μυθιστορήματα. Δὲν ἀδικῶ ὅμως τοὺς Εὐρωπαίους συγγραφεῖς γιὰ τὶς ὑπερβολικὲς αἰσθηματικὲς ἐκφράσεις ποὺ μεταχειρίζονται ὅταν πρόκειται νὰ μιλήσουν γιὰ τὶς Ὀθωμανίδες.

Γιατὶ δὲν εἶνε δυνατὸν ἕνας ἄνθρωπος, ὅσο κι' ἂν εἶνε ἔξυπνος καὶ παρατηρητικός, νὰ σχηματίση γνώμη γιὰ τὴ χανούμ, μονάχα ἀπὸ ἕνα βλέμμα ποὺ θὰ τοῦ ρίξη πίσω ἀπ' τὸ γιασμάκι της, ἢ ἀπ' τὰ λίγα μονοσύλλαβα λόγια ποὺ θὰ τοῦ πῆ κρυφὰ ἀπὸ τὸν εὐνοῦχο της.

Ἡ νεανική μου ἡλικία ἐπέρασε σχεδὸν ὁλόκληρη ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δυστυχῆ πλάσματα τῶν χαρεμιῶν, τὰ ὁποῖα μὲ περιέβαλλαν πάντοτε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη τους.

Αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σπουδάσω λεπτομερῶς τὸν χαρακτῆρα πολλῶν γυναικῶν τῶν διαφόρων ἀνατολικῶν φυλῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες συνήθως οἱ ἀνώτεροι Τοῦρκοι καὶ ἰδίως ὁ Σουλτάνος, διαλέγουν τὶς γυναῖκες τους. Ἀπὸ τὶς πολλές μου αὐτὲς παρατηρήσεις, ἐσχημάτισα μιὰ γενικὴ γνώμη γιὰ τὶς γυναῖκες τῶν χαρεμιῶν. Καὶ τὴ γνώμη αὐτὴ τὴν ἐκθέτω πιὸ κάτω, ἐλπίζοντας ὅτι ἱκανοποιῶ ἔτσι τὴν περιέργειά σας:

Ἡ Κιρκασία εἶνε ψηλή, ξανθὴ μὲ πλούσια χρυσᾶ μαλλιά, ποὺ σχηματίζουν ἁπαλὲς μποῦκλες καὶ φτάνουν μέχρι τὰ γόνατά της. Τὰ μάτια της ἔχουν συνήθως χρῶμα γαλαζοπράσινο κι' ἡ ἐπιδερμίδα της εἶνε χνουδωτή. Ἡ Κιρκασία εἶνε προωρισμένη γιὰ τὸν νωχελῆ ἔρωτα, λὲς καὶ τὸν βύζαξε μαζὺ μὲ τὸ γάλα τῆς μάνας της. Δὲν ξέρει τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο, δὲν γνωρίζει ἄλλο Θεό, ἄλλον Παράδεισο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Γι' αὐτὸν ζεῖ καὶ πεθαίνει. Καὶ μολονότι φαίνεται κάπως ἀδιάφορη, κατὰ βάθος παθαίνεται ἀπὸ ἀγάπη. Μιὰ μονάχα φορὰ ὅταν τὴ γνωρίσει ὁ ἄνδρας, δὲν τὴν ξεχνάει ποτέ...

Ἡ Γεωργιανὴ εἶνε μελαχροινή. Τὰ μαῦρα μεγάλα της μάτια, μὲ τὰ ζωηρὰ φρύδια ἐκφράζουν μιὰ ἀγριωπὴ μεγαλοπρέπεια ποὺ ὑπόσχεται ματωμένες ἡδονές. Τὰ μαλλιά της εἶνε λεπτὰ καὶ μαλακὰ σὰν μετάξι καὶ τόσο πολὺ μαῦρα, ὥστε παίρνουν τὴν ἀπόχρωσι τοῦ μπλέ. Ἡ σάρκα της εἶνε κρουστὴ καὶ τὸ κορμί της εὐλύγιστο σὰν λαστιχένιο. Ὅταν χορεύει, τὰ μέλη της κινοῦνται ἡδυπαθῶς. Τίποτε ἄλλο δὲν ποθεῖ παρὰ μονάχα ν' ἀρέση στὸν ἀφέντη της καὶ γι' αὐτὸ μεταχειρίζεται κάθε μέσον γιὰ νὰ τὸν γοητεύση.

Ἡ Σμυρνιὰ ἔχει πλαστικὸ σῶμα καὶ πρόσωπο καὶ ἐπιδερμίδα ἁπαλὴ σὰν ἀτλάζι. Τὰ μαλλιά της εἶνε καστανά, τὰ μάτια της μαῦρα σπινθηροβόλα καὶ μὲ μακρυὲς βλεφαρίδες. Εἶνε χαδιάρα σὰν τὴ γάτα, τσαχπίνα, ἀλλὰ καὶ ἄπιστη. Πολλὲς φορὲς παίζει ἐπικίνδυνα μὲ τὸν ἔρωτα. Ἄλλοτε δίνεται ὁλόκληρη σ' αὐτὸν καὶ ἄλλοτε παιζογελάει μὲ τὶς καρδιὲς ποὺ πληγώνει. Τῆς ἀρέσει γενικὰ ὁ θόρυβος καὶ πολὺ συχνὰ πέφτει σ' ἀφάνταστες ἐπιπολαιότητες.

Ἡ γυναῖκα τῆς Δαμασκοῦ εἶνε χαύνη καὶ δειλή. Μοιάζει μ' ἕνα ἀνυποψίαστο μικρὸ παιδί. Εἶνε μικρόσωμη, ἀλλὰ τόσο χαριτωμένη, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς πολύτιμου εὔθραυστου ἀντικειμένου. Ὁ χαρακτήρας της εἶνε ἀξιαγάπητος, ἡ καρδιά της εὐαίσθητη κι' ἡ ψυχή της περιπαθής, ἀλλὰ χωρὶς ὁρμή. Ξέρει ὅμως νὰ μεταδώση τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται, καὶ ν' ἀνάψη μεγάλες φωτιὲς πάθους...

Ἡ Λεβαντίνα εἶνε φιλάρεσκη, πονηρὴ καὶ ἔχει συνείδησι τῆς ἐλκυστικότητος τῶν μεγάλων ματιῶν της. Ξέρει μὲ τὸ παράσημά της καὶ μὲ τὶς κινήσεις της νὰ κάνη τὴν καλύτερη ἐντύπωσι, ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα σ' ἄλλες γυναῖκες...

Καὶ τέλος, ἡ Τουρκάλα εἶνε ἄσπρη σὰν τὸ γάλα, εὔσαρκη, μετρίου ἀναστήματος, μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μαῦρα γλυκὰ μάτια. Τὰ χέρια της εἶνε μικρὰ καὶ τὰ νύχια της βαμμένα μὲ κινά. Ἡ ἀφέλειά της εἶνε παροιμιώδης, ἀλλὰ ἡ καρδιά της εἶνε τρυφερὴ καὶ περιπαθής.

Εἶνε τόσο φιλήδονος, ὥστε δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ αἰσθανθῆ βαθὺ αἴσθημα ἀγάπης. Ἀγάπη γι' αὐτὴν εἶνε ἡ γλύκα, τὸ χάδι, ἡ ἀπόλαυσι...

Ἡ προπολεμικὴ Τουρκάλα.

ψεύτικα καὶ νὰ τοῦ τὴν παραδώση πάλι ὥμορφη καὶ γερή, ὅπως πρῶτα.

Ὁ Γιέχαν Μωταίν, ὁ χρονικογράφος, εἶνε τῆς γνώμης ὅτι ἡ «Πριγκήπισσα τοῦ Καΐρου» εἶχε κάνει μάγια τοῦ Κασμαρέ. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὁ δικαστικὸς αὐτὸς γραμματεὺς ἔγινε συνένοχος τῆς μάγισσας καὶ τὴ βοήθησε νὰ κάνη δυὸ φρικώδη ἐγκλήματα.

Ὁ Κασμαρέ, ὅταν ἐτελείωσε ὁ δήμιος τὰ ψεύτικα βασανιστήρια, ὡδήγησε τὴν «Πριγκήπισσα τοῦ Καΐρου» σ'ἕναν παλιὸ τάφο καὶ τὴν ἔθαψε. Τὰ μεσάνυχτα ὅμως ἐπῆγε κρυφὰ καὶ τὴν ἐλευθέρωσε .. Κατόπιν, δὲν ξέρει κανεὶς τί συνέβη. Τὸ πρωῒ ὡστόσο, οἱ δυὸ δικασταὶ τοῦ Σατλὲ βρέθηκαν σφαγμένοι στὰ δωμάτιά τους ἀπὸ κάποιον μυστηριώδη δολοφόνο...

Ὅλοι ἀμέσως ὑποψιάστηκαν τὴν «Πριγκήπισσα τοῦ Καΐρου» κι' ὅταν ἀνεκάλυψαν ὅτι ὁ τάφος της ἦταν ἄδειος, ζήτησαν νὰ βροῦν τὸν Κασμαρέ, γιὰ νὰ τοὺς δώση ἐξηγήσεις. Ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς ὅμως εἶχε ἐξαφανιστεῖ μαζὺ μὲ τὴ μάγισσα.

Ὁ πρεβότος τότε διέταξε νὰ γίνουν ἔρευνες παντοῦ καὶ μέσα στὸ Παρίσι καὶ στὰ προάστεια καὶ τέλος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ὁ Κασμαρὲ καὶ ἡ μάγισσα βρέθηκαν κρυμμένοι σ' ἕνα μακρυνὸ πανδοχεῖο στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Τοὺς συνέλαβαν λοιπὸν καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ τοῦ Σατλέ. Καὶ τὸ χρονικὸ ἀναφέρει μὲ λίγα λόγια τὸ τραγικὸ τέλος τους: «*Στὶς 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1438, ὁ κὺρ Ἀλέξανδρος Κασμαρέ, δικαστικὸς γραμματεύς, ὡδηγήθηκε στὴν πλατεῖα τῆς Παναγίας καὶ διαμελίσθηκε. Τὴν ἴδια ἡμέρα, ἡ «Πριγκήπισσα τοῦ Καΐρου» δέθηκε σ' ἕναν κορμὸ δένδρου, στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ, γιὰ νὰ κατασπαραχθῆ ἀπὸ τοὺς λύκους...*». Κι' ἔτσι ἐτελείωσε ἡ περιπετειώδης ζωὴ τῆς ὥμορφης αὐτῆς μάγισσας ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς τρομερῆς ληστοσυμμορίας Τσιγγάνων.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ γυναῖκες εἶνε σὰν τὰ κουδούνια: Πρὶν τὸ χτυπήσει κανείς, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη ἀπὸ τί μέταλλο εἶνε.

Πὼλ ντὲ Κόκ.

Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει ν' ἀρνηθῆ πραγματικὰ κάτι, ἀρνεῖται μ' ἕνα ἁπλὸ καὶ σταθερὸ «ὄχι!». Ἐκείνη ὅμως ποὺ καταφεύγει σ' ἐξηγήσεις καὶ δικαιολογίες τῆς ἀρνήσεώς της, κατὰ βάθος θέλει νὰ ὑποχωρήση.

Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσέ.

Εἴτε παντρευτεῖς, εἴτε δὲν παντρευτεῖς, καὶ γιὰ τὰ δυὸ θὰ μετανοήσης.

Σωκράτης.

Ὅταν ὁ ἔρως κυριαρχήσει, τυφλώνει τὴ ντροπή.

Β. Οὐγκώ.